

Ekim ve Kasım Aylarında Yitirdiklerimizi Anıyoruz

Ahmet Hilmi Feyzioğlu, Mustafa Asım Hayrullohoğlu, Tayfun Benol, İ.Bilen, Talip Öztürk, Zeki Baştımar, Ali İhsan Özgür...Bu isimler yüzlerce yitirdiğimiz emektarlarımızdan ve kahramanlarımızdan sadece birkaçının isimleri.

Bu yoldaşlarımız Mustafa Suphi'lerden itibaren yitirdiğimiz tüm diğer yoldaşlarımız gibi bütün yaşamlarını partimizin yaşamı ve işçi sınıfının bilimi doğrultusunda mücadelelerle eşdeğer tuttular. Küçük-büyük demeden parti görevlerini yerine getirdiler ve koşullar gerektirdiğinde parti için, mücadele için tereddüt etmeden yaşamlarını ortaya koydular.

Bilen yoldaş, Zeki Baştımar yoldaş ve onlar gibi düşman tarafından işkenceyle veya suikast ile katledilenden aramızdan ayrılan tüm yoldaşlarımız da, bütün bir ömürlerini partiye ve mücadeleye adadılar. Zindanları, baskıları ve sürgünleri tanıdılar. Konformizme düşmeden, sınıf çizgilerinden taviz vermeden son nefeslerine kadar mücadele ettiler. Onların ölümlerine sebep olan sağlıksal rahatsızlıklarında sınıf mücadelesinde karşılaştıkları zor koşulların payını da küçümsemek gerekir.

Bugün anma yazıları yazarken, anma toplantıları düzenlerken, mezar ziyaretleri gerçekleştirirken bizlerin düşünmesi gereken bir tek olgu olmalı. Biz bugün aynı tehlikeler ile burun buruna gelirsek davranışımız nasıl olur? Düşman karşısındaki duruşumuz, partiye ve işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizm'e bağlılığımız açısından bu mücadele için can vermeye hazır mıyız?

Hesapsız, kitapsız tüm benliğini bu mücadeleye adanmak, partiye adanmak farklı bir olgu, bin bir dereden su getirecek bahaneler üretmek ve onlara "bilimsel-politik" kılıflar hazırlayarak mücadeleden yan çizmek ayrı bir olgudur. Kendimizi kandırabiliriz, başkalarını da kandırdığımızı zannedebiliriz. Ancak, şu bilinmelidir ki gizlediğimizi zannettiğimiz tüm duygu ve düşünceler parti tarafından bilinmektedir. Yitirdiğimiz tüm yoldaşlarımızın ya-rım bıraktıkları görevleri tamamlamak bizlerin görevidir. Bu da cesaret ister, ruh ister, fedakarlık ister ve her şeyden önce bilinç gerektirir. Bu düşünceler ile Ekim ve Kasım ayında yitirdiğimiz yoldaşlarımızın nezdinde tüm yoldaşlarımızı hakkıyla anıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 5 Kasım 2018 Tarihli Açıklaması

Yerel Seçimler Süreci ve Görevlerimiz

Ülke şimdiden Mart 2019'da gerçekleştirilmesi tasarlanan Yerel Seçimler'in havasına girdi. Ekonomik sorunlar ve onların toplumsal yaşama yansıyan sorunlarının çözümünü tartışmak yerine hangi partinin hangi başka parti ile seçim işbirliği yapacağı günlük konuşmaların ana konusu haline geldi. Siyaset kulislerinde AKP'nin MHP ile tekrar seçim işbirliği yapmak için nasıl bir manevra yapacağı tartışılıyor. İzleyenlerin malumudur ki Erdoğan daha 1-2 ay önce "herkes yoluna" açıklaması yaparak Cumhur İttifakının yerel seçimlere yansımamasına olan tepkisini dile getirmişti. Şimdi MHP ve AKP karşılıklı olarak bu açıklamalardan dönmenin koşullarını hazırlamaya yöneldiler.

AKP-MHP Koalisyonunun ilk amacı Kürt illerinde görevden aldıkları ve kayyum atadıkları belediyeleri HDP/DBP'nin tekrar alamamasını sağlamak. Bu amaca seçim yoluyla ulaşmaları mümkün değil. Baskı, terör, hile, dezenformasyon ve provokasyonlar ile bu amaçlarına ulaşmaya çalışacaklar. Bunu başarmak için de devlet olanaklarının tümüne ve AKP-MHP işbirliğine ihtiyaçları var. İkinci amaçları da İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir, Antalya, Adana gibi metropollerini almak veya kaybetmemek.

İstanbul ve Ankara Belediye Başkanlıkları burjuva partileri açısından Ankara'da hükümet olmakla, yani hükümetle bağlantılı olarak değerlendiriliyor. Onun için ve tek başına sonuç alamayacağını da bildiği için CHP kendine ittifaklar arıyor. İlk akla gelen İyi Parti olmakla birlikte, Saadet Partisi ve HDP ile de görüşmeleri olası. HDP'de de "AKP kazanmasın, kim kazanırsa kazansın" yaklaşımı mevcut. Bu yaklaşım kimi devrimci ve demokratik çevrelerde de izleniyor.

Partimiz yerel seçimlerde HDP adaylarını destekleyecektir. Tüm olanaklarımız ile HDP adaylarına oy kazandırma çalışmalarına katılacaktır. HDP ve diğer devrimci-demokratik güçlerin ortak aday çıkardıkları ilçelerde bu adaylar desteklenecektir. HDP/DBP'nin gasp edilmiş belediyelerinin yeniden kazanılması ve hatta kazanılan il ve ilçelerin sayısını artırılması, AKP-MHP-Saray Rejiminin amaçlarına ulaşmaması anlamına gelecektir. Bunun dışındaki illerde ve ilçelerde yerel meclis çalışmalarının örgütlenmesine ağırlık verilmelidir. Devrimci ve demokratik kişi, kurum ve çevrelerin yerel ve genel sorunlar çerçevesindeki örgütlenmesine yönelinmelidir. Sadece AKP'ye zarar vermek adına CHP adaylarının körü körüne desteklenmesi doğru bir çizgi değildir. Olası durumlarda söz konusu adaylar programlarını ortaya koymalı, yerel halk meclisleri ile karşılıklı diyalog halinde programlar belirlenmeli ve yerel halk meclisleri sadece seçim öncesi süreçlerde değil sonrasında da vaatlerin takipçisi olmalıdırlar.

Yerel seçim sürecine kimi yerlerde oy alarak seçilmek amacıyla, kimi diğer yerlerde demokratik adayların desteklenmesi amacıyla ama her bölgede ve her koşulda yerel halk meclislerinin oluşturulması amacıyla yaklaşılmalıdır. Yerel seçimler her şey değildir ama hiç bir şey de değildir. Yerel seçim sürecini AKP-MHP-Saray Rejimi'ni geriletmek için bir çalışma dönemi olarak ele alalım ve devrimci güçler ile sınıfın bağlarını yerellerde güçlendirelim.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
5 Kasım 2018

III. Kadri Erol Komünist Hamlesi 10 Ekim 2018 - 29 Ocak 2019

Program Tartışması III. Hamlemiz Temel Taşıdır

Yoldaşlar;

Partimizin sürmekte olan Program tartışmasını bu yılki III. Hamlemiz ile yeni bir düzeye taşıma amacımızı geçen yazımızda açıklamıştık. I. ve II. Hamlelerimizde ağırlıklı ilişkilerin pekiştirilmesi, basın-yayın alanı ve örgütsel alanda atılan adımlar rol oynamıştı. Örgütsel alanda atılan adımların sonuçlandırılması için Program tartışmasının yeni bir düzeye taşınması olmazsa olmaz bir gerekliliktir. Bunun nedenlerini şöyle açıklayabiliriz. TKP, üyelerinin gönüllü bir birlik esasında bir araya geldiği bir örgüttür. TKP'de oluşan bu gönüllü birlik ancak bir amaç ve strateji ile perçinlendiğinde bir anlam taşır. Değilse, bir arada olmanın bir anlamı olamaz. Söz konusu amaç ve strateji de program konusudur. Bu konuyu biraz açmak istiyoruz.

Parti üyelerinin partilendiklerinde MK'ya sundukları dilekçede Parti program ve tüzüğünü kabul ettiklerini ve bu uğurda örgütlü mücadeleye katılmak istediklerini beyan ederler. Bu mücadelede kazanımlar ve başarılar olduğu gibi baskı, terör ve onların sonuçları da vardır. Kazanımlar ve başarılar nasıl ki ortak bir program etrafında örgütlenmiş komünistlerin mücadelelerinin sonucunda elde edilebiliyorsa, baskı, terör ve onların sonuçlarını da karşılamak bir o kadar ortak bir program etrafında örgütlenmiş olmayı gerektirir. İşçi sınıfının mücadelesinin ve partinin amaçları konusunda ikircimsiz olarak net olmayan bir kişi düşmanın baskı ve terörüne karşı nasıl dimdik ayakta durabilir. Dolayısıyla partili olmayı bırakın, parti olmanın ön koşulu tüm üyeleri ve dolayısıyla örgütleri tarafından çelişkisiz olarak savunulan bir parti programına sahip olmaktır.

Parti programı genel ilkeleri içerir. Bu onun bir özelliğidir. Ama aynı zamanda güncel de olması gerekir. Dünya, bölge ve ülke şartlarının değiştiği günümüzde 30-40 yıl önceki şartlar dikkate alınarak yazılan parti programları güncelliklerini yitirirler. İlkeler açısından değişen bir özellik yoktur ancak durum tespitleri ve amaca giden yol konusu değişikliklere uğramış olabilir. Bu nedenlerden dolayı partimiz de yeni bir program tartışma ve sonuçlandırma gereksinimi duymuştur.

Parti programında değişmeyen yan onun Marksist-Leninist özüdür. Marksist-Leninist ilkeler çerçevesinde teorik, ideolojik ve politik açılamdır program. Bu ilkelerden vaz geçen bir parti artık işçi sınıfının bilimini savunma misyonuna sahip bir parti değildir. Ya reformizmin batağındadır, ya da maceracılık peşinde "sol" sekte bir çizgidedir. İki birbirinden çok farklı uçlar gibi görünen bu çizgilerin birleştiği kesişme noktası ise burjuvazinin ideolojisine hizmet etmekteki noktadır.

Partimizin son geçerli programından sonra dünyada, bölgede ve ülkede koşullar çok değişmiştir. Bu açıdan bakıldığında, ilgili konuların revize edilip yeniden tarifi gerekmektedir. Parti programımız günümüzün koşullarına ve sorularına yanıt vermek zorundadır. Nedir bu konular?

Birincisi: 80'li yılların sonu, 90'lı yılların başında başta Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olmak üzere hemen hemen tüm sosyalist ülkelerde ve halk demokrasileri ile yönetilen ülkelerde karşı-devrim gerçekleşmiştir. Bu gerileme sürecinin anlamı nedir? Nedenleri nelerdir? Son programımızda yazılı olan "çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır" tespitimiz geçerli midir? Evet ise neden? Yeni program en başında bu sorulara yanıt vermek durumundadır.

İkincisi: Sovyetler Birliği ve Dünya Sosyalist Sistemi'nde yaşanan karşı devrimden sonra dünya nasıl bir durumdadır? "Tek kutuplu", "küreselleşme", "ultra emperyalizm" gibi kavramlar ne anlama getirilmek isteniyor? Lenin'in Emperyalizm teorisi güncelliğini yitirmiş midir? Ulusal ölçekte sınıf mücadeleleri

miadını doldurmuş mudur? Demek ki, öncelikle karşı-devrim sonrası dünyanın bir tahlili yapılmak zorundadır.

Üçüncüsü: Birinci ve ikinci maddelere bağlı olarak TKP bugün dünyayı nasıl tarif ediyor ve sosyalizm/komünizm amacının güncelliğini nasıl yorumluyor. Bu tarife göre de nasıl bir ideolojik ve politik-programatik hat çiziliyor?

Dördüncüsü: Son program yazıldığında ülkede 12 Eylül faşizmi hüküm sürüyordu. Ardından bir dizi gelişme yaşandı ve bugün tekrar bir faşist diktatörlük koşullarında savaşıyoruz. Türkiye kapitalizmi 70'lerin, 80'lerin kapitalizmi değil. Geri bırakılmış kapitalist bir ülkeden orta derecede gelişmiş ve şimdi de bir eşik ülkesi niteliğine geldi. Ülkede kapitalizmin gelişmişlik düzeyi işçi sınıfının devrimci stratejisinde izleyeceği mücadele hattını da belirler. Ancak, bu süreçlerde aynı zamanda sınıf mücadelesi cephesinde de oldukça fazla değişiklikler oldu. Yetmiyor, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi güçlendi ve yığın-sallaştı ama aynı zamanda niteliksel değişimler de yaşadı. Dolayısıyla, bugün ve gelecekte ülkede sınıf mücadelesinin nasıl şekilleneceği ve nasıl bir hat izleyeceği yeniden irdelenmek durumunda. Program, stratejik olarak Sosyalist Devrim hedefli, bugünden bakıldığında, anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimini dışlamayan ve klasik "aşamalı devrim" stratejisinin dışında kesintisiz bir devrim süreci ön görmektedir. Bu yenidir ve üzerinde tartışılması gerekmektedir.

Beşincisi: Program, parti politikalarımızda daha önce farklı çizgilerin etkisinden dolayı gel-gitler yaşanan kimi temel konulara yanıt vermek zorunda. Bunların başında Cumhuriyet'e yaklaşım, Kemalizm ve Kürt Ulusal Sorunu'na bakış geliyor. Milliyetçiliğin en ufak bir kırıntısı ile arasına mesafe koyan enter-nasyonalist ama aynı zamanda yurtsever bir duruş neyi gerektiriyor?

Altıncısı: Sosyalizm tahayyülü konusunda çok net olmalıyız. Önceki programlarda SSCB ve Dünya Sosyalist Sistemi mevcuttu. Bugün yok. Dolayısıyla Sosyalist Toplum Düzeni'nin kapitalizmden farklı olarak işçi sınıfına, emekçilere ve halklara ne getireceğini anlaşılır bir biçimde resmetmek zorundayız.

Yedincisi: Program taslağımız federatif sosyalist bir devlet yapısını ön görüyor. Bu yeni bir olgudur. özünde partimizin 1920 yılında kuruluşunda onaylanan programın çizgisi devam ettirilmektedir. Ülkede, milliyetler sorunun köklü çözümünü açısından, ama aynı zamanda ülke kalkınmasında bugün varolan bölgesel farklılıkların ortadan kaldırılması konusunda merkezi ve federatif bir yapının rolü olacaktır. Programın bu özelliği çok önemlidir ve ayrıntılı irdelenmelidir.

Program taslağı üzerine tartışırken sıraladığımız konular öne çıkmaktadır. Taslakta bu konularda görüşler ve tespitler mevcuttur. Bunların üzerinde has-sasiyet ile çalışmalı, tartışmalı ve özümsemeliyiz. Son tahlilde Parti Programı özet bir dökümandır. Bu konularda farklı literatürleri de değerlendirerek tartışmalarımızı zenginleştirmek parti örgütü ve tek tek yoldaşlarımızın sorumluluğundadır. Böylece yürütülen program tartışması gerçekten bir ideolojik-politik çalışma niteliğine kavuşmuş olacaktır.

Program tartışması tamamlandıktan ve bağitlandıktan sonra tüm yoldaşlarımız için bağlayıcı bir belge olacaktır. O aşamadan sonra kimse "benim düşün-ceme göre şöyle" ve aynı içeriğe sahip benzer ifadeleri kullanmak durumunda kalmayacaktır, çünkü bize yol gösterecek ve hepimizi bağlayan bir program var olacaktır. Partinin ideolojik-politik birliği bu durumda pekişmiş ve örgütsel birliğinin alt yapısı tamamlanmış olacaktır. Program tartışması bu derece önem-lidir.

Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komitesi Sekreterliği, 3 Kasım 2018

Bir Kez Daha Kemalizm ve Birilerinin Saçmalıkları üzerine

o Mehmet KADIRGA

29 Ekim, 10 Kasım yıl dönümlerinde kimi "sol"cular da koroya katılır Mustafa Kemal hakkında övgü dolu sözlerini sıralarlardı. Kimileri erzaktaki malzemeyi tüketmiş olmalı ki, bugüne dek saçmaladıkları yetmiyormuş gibi yeni uydurma görüşler geliştirmeye başlamışlar. Bu yıl bu modellerin başını çeken devletten icazetli ve destekli resmi "T.K.P."nin sözcüsü K. Okuyan oldu. Bakınız neler üretmiş...

"Mustafa Kemal olmasaydı... Cumhuriyet o yıllarda ilan edilmezdi. Cumhuriyet fikrini Mustafa Kemal icat etmemişti, Anadolu'da çok farklı noktalarda Cumhuriyet arzusunu dillendirenler vardı. Ama öne çıkan kadrolardan kimse 1923'te, öyle fazla tartışmaya gerek bırakmadan bu tarihsel adımı atmayı aklının ucundan geçiremezdi.

Mustafa Kemal olmasaydı...

Tarihe böyle yaklaşmak çoğu kez yanıltıcıdır, biliyorum ama her 10 Kasım'da sola bulaşık liberalizmin "Mustafa Kemal'e saygı duymak komünistlere mi kaldı" vıdı vıdısından bıktığım için bunları yazıyorum.

Mustafa Kemal olmasaydı, işler karıştırdı, tahmin edilemeyecek kadar karıştırdı.

Siyasette, toplumsal süreçlerde boşluk her zaman doldurulur. Mustafa Kemal olmasaydı, o boşluğu devrim cephesinde doldurabilecek başka güç olduğu çok tartışmalıdır. 1920'de partimiz Türkiye Komünist Fırkası bu etkiye ve olanaklara sahip değildi. Yerel direniş odaklarının, Çerkes kardeşlerin, Ankara'da Meclis'in solcularının omuzları da bu tarihsel sorumluluğu kaldıramazdı."

Bu birkaç paragraf saçmalığa verilecek çok yanıt var. İçeriği uzun bir yazı konusu. Bu görevi program tartışmaları içinde yürütülecek tartışmalara bırakarak sorumluluğumuz gereği bir kaç paragraf ile bu saçmalıklar konusunda görüşlerimizi belirtelim.

Birincisi; Biz Mustafa Kemal'i tarihteki doğru yerine koyuyoruz. Ancak Sayın Okuyan gibi Osmanlı İmparatorluğu sonrası dönemi 29 Ekim 1923'den başlatmıyoruz. Burjuva demokratik nitelikteki ilk adım (ki bu devrim değildir) 23 Nisan 1920'de Birinci Büyük Millet Meclisi'nin kuruluşudur. Birinci Meclis bir anlamda Osmanlı iktidarına son verme sürecinde önemli bir köşe taşı olan geçici bir hükümet niteliğindedir. Birinci Meclis 1921 Anayasası'nı yürürlüğe sokmuş ve burjuva demokratik anlamda bir süreci başlatmıştır. Birinci Meclis'te ayrı bir Devlet Başkanı yoktur. Vekiller partilere göre değil, yerelerde halk tarafından doğrudan seçilmiş vekillerdir. Vekillerin Anadolu'nun ve Rumeli'nin siyasal çeşitliliğini yansıtmaktadır ancak toplumsal mozaiğini yansıtmamaktadır. En büyük eksikliği Ermeni, Rum, Süryani ve Musevi vekillere yer verilmemiş olunmasıdır. Ancak tüm toplumu temsil eden vekillerin arasında Komünist vekiller, Yeşil Ordu mensubu İslamcı Enternasyonalist vekiller, Kürt ve Alevi vekiller ittihatçılar ve Sunni Müslüman vekillerin yanında yerlerini almışlardır. Partimizin ilk MK üyelerinden Salih Hacıoğlu Birinci Meclise vekil olarak seçilmiştir. Onun dışında bir kaç partili vekil daha mevcuttur. Komünistler, İslamcı Enternasyonalistler ve Yeşil Ordu vekilleri ile Birinci Meclis'te ortak hareket ediyorlardı. Bu bileşim hatırı sayılır bir güç oluşturuyordu.

İkincisi; Birinci Meclis'in yaptığı Anayasa, illerde Halk Şuralarının yönetimini ön görüyordu. Vilayet Şuraları vekiller gibi halk tarafından seçiliyordu. Onun altında Kaza ve Nahiye Şuraları

mevcuttu. Hükümeti, yani bakanları mecliste vekiller kendileri seçiyorlardı. Devlet Başkanı yoktu. Meclis Başkanı aynı zamanda devleti ve hükümeti temsil ediyordu. Meclis Başkanı'nın ülkedeki tüm Şura'ların tabandan tepeye kademeli olarak seçimiyle görevlendirilmesi söz konusuydu. Devletin adı Türk Devleti değil Türkiye Devleti idi. Ülkedeki ulus ve ulusal azınlıkları kapsayan bir Türkiyelilik kavramı üzerine oturuyordu.

Kıscacası Birinci Meclis, Burjuvazi, küçük burjuvazi, proletarya ve köylülüğün temsilinin mümkün olduğu, siyasal anlamda da milliyetçiler, muhafazakarlar ve komünistlerin yer aldığı bir Meclis idi ve yaptıkları anayasanın niteliği de bu bileşimi ifade eden burjuva demokratik bir anayasaydı.

Türkiye Komünist Partisi Nisan 1920'de oluşan bu Meclis'in yapısını, bileşimini ve niteliğini de dikkate alarak 10 Eylül 1920'de kurulmuş ve kurulurken onayladığı programda bu doğrultuda, burjuva demokratik niteliği farklı bir niteliğe, sosyalizme yükseltmeyi hedeflemiştir. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının MK kararıyla Ocak 1921'de Ankara'ya doğru yola çıkmaları bu sebeptendir. Çünkü gerek Anadolu ve Rumeli'de, gerekse de bizzat Birinci Meclis'te taban bulan Sovyetler ve komünist sempatzanı devrimci muhalefet daha düzenli ve örgütlü bir yapıya kavuşmalı, partimiz TKP'nin önderliği sağlanmalıydı. Aynı zamanda burjuvazi ve küçük burjuvazinin Birinci Meclis'teki temsilcileri karşısında işçi sınıfı ve emekçiler adına temsil olacak ve onlara söz söyleyecek, tartışacak bir niteliğe ihtiyaç vardı. Bu gerçek belgelerle doğrulanmıştır. Mustafa Kemal ile olan yazışmaları ve vekiller vasıtasıyla yürütülen görüşmeler de buna ilave kanıtlardır.

Durum böyleyken, Mustafa Kemal olmasaydı Türkiye'de bu gelişmeler olmazdı demek, Birinci Meclis ve Anayasa'yı yok sayarak 1924'de kabul edilen Anayasa'yı savunmak ve 29 Ekim 1923'ü bir zafermiş gibi tarif etmek ve kutlamak komünistlerin hele hele kendilerine komünistim diyenlerin görevi olamaz. Okuyan'ın öve öve bitiremediği 1923 TBMM'si, 1920'de kurulan Birinci Meclis'e karşı gerici, milliyetçi ve diktatoryal bir müdahaledir. Onun için 1923'te Cumhuriyetin ilanı karşı-devrim olarak dahi nitelenebilir. Cumhuriyet adına bu gerici, burjuva, emperyalizme bağımlı, milliyetçi, tek partili ve baskıcı dönemi başlatabilmek adına partimizin kurucuları başta Parti Başkanı'mız Mustafa Suphi ve Genel Sekreterimiz Ethem Nejat yoldaşlar olmak üzere Mustafa Kemal tarafından katlettilmişlerdir. Çünkü Mustafa Suphi ve yoldaşları katledilmeselerdi, ardından TKP yasaklanmasaydı, burjuvazi, Mustafa Kemal önderliğinde ülkede Okuyan'ın savunduğunun tam tersine Sovyet İktidarına olan ilgi ile komünistlerin ülke yönetiminde söz sahibi olmalarını engelleyemeyecekti. Ülkede durum Okuyan'ın uydurduğu gibi "tarihsel adımı atmayı aklından dahi geçiremeyeceklerin" değil tam tersine o adımı bekleyenlerin ve destekleyenlerin çoğunluğundaydı.

Okuyan'ın öve öve bitiremediği Mustafa Kemal ve burjuvazinin Cumhuriyeti, tarihi ve sınıf mücadelelerinin gerçeğini ters-yüz etmektedir. Okuyan kimlere hizmet etmekte kusur etmediğini bu yazısıyla bir kez daha ortaya koymuştur. Sadece adı TKP olduğu için sınıf mücadelesine inanan ve Sosyalizm için mücadele etmek isteyen birçok kadro, yanıltılarak TC devletinin düşünceleri olan bu düşüncelerin ışığında kurulmuş resmi ve icazetli "T.K.P."de yer almaktadır. Onlara bu gerçekler anlatılmalıdır. Okuyan efendi, Mustafa Kemal ve Cumhuriyete methiyeler düzeceğine Mustafa Suphi ve yoldaşlarının neden ve nasıl katledildikleri konusunda görüşlerini ortaya koymalıdır.

Lenin Köşesi

Acil Bir Sorun

V. İ. LENİN

Bir önceki makedale düzenli yayınlanan ve ulaştırılan bir parti organının kurulmasını bizim için acil bir görev olduğunu söyledik ve bu amaca ulaşmanın mümkün olup olmadığını ve hangi koşullar altında mümkün olduğu sorunu ortaya attık. Şimdi bu sorunun en önemli yanlarına bakalım. Bu amaca ulaşılabilmesi için önce yerel grupların faaliyetlerinin daha da geliştirilmesi gerektiği söylenerek bize karşı çıkılabilir öncelikle. Biz bu oldukça yaygın görüşü yanlış buluyoruz. Bir parti organının —ve bunun sonucu olarak bizzat Parti'nin de— kurulmasına ve sağlam örgütsel yapının oluşturulmasına hemen girişebiliriz ve girişmeliyiz. Böylesi bir adım için gerekli olan koşullar vardır: Yerel çalışma yerine getirilmektedir ve görülebildiği kadarıyla halihazırda derin kökler de salmıştı, çünkü tek tek örgütlerin giderek sıklaşan parçalanması kesintiye yol açmamaktadır; mücadelede düşenlerin yerini hemen taze güçler alıyor. Parti yayın araçlarına ve yazınsal güçlere sadece yurtdışında değil, Rusya'da da sahip. Sorun halihazırda yürütülmekte olan çalışmanın "esnafca" mı sürdürüleceği ya da bunun örgütsel olarak bir partinin çalışması olarak toparlanıp, bir bütünlük içinde ortak bir yayın organında yansıtacak şekilde mi biçimlendirileceğidir. Burada hareketimizin en acil sorununa, yaralı noktasına —örgüt sorununa— geliyoruz. Devrimci örgütün ve disiplinin düzeltilmesi, gizlilik tekniğinin mükemmelleşmesi ivedilikle gereklidir. Bu açıdan eski Rus devrimci partilerinin gerisindeyiz. Bize karşı, geniş yetişmek ve onları geçmek için bütün gücümüzü kullanmamız gerektiğini itiraf etmeliyiz. Örgütün düzeltilmesi olmaksızın genelde işçi hareketimizin ilerlemesi, özde doğru bir şekilde işleyen organıyla aktif bir partinin oluşturulması olanaksızdır. Bu bir yandan. Diğer yandan Parti'nin şimdiki organları (gerek kuruluş ve grup anlamında gerekse de gazete anlamında organ) örgüt sorunlarına daha fazla dikkat sarfetmeli ve yerel grupları bu yönde etkilemelidirler. Yerel esnafca çalışma sürekli olarak kişisel bağların aşırı bolluğuna ve çevreciliğe götürür. Biz ama, şimdiki çalışma için dar gelen ve güçlerin aşırı şekilde harcanmasına yol açan çevreciliği aştık. Yalnızca bir parti halinde kaynaşma, iş bölüşümü ve güç tasarrufu ilkelerini sistemli bir şekilde uygulamamız olanaklı kılabilir — kurbanların sayısını azaltmak ve mutlak yetçi hükümetin boyunduruğuna ve onun amansız takibatlarına karşı az-çok sağlam bir üs yaratılmak için buna ulaşmak zorundayız. Bize karşı, geniş Rus "yeralında" bulunan küçük bir sosyalistler grubuna karşı, sosyalizmi ve demokrasiyi boğmak için bütün güçlerini seferber eden anın en güçlü devletinin dev mekanizması sunulmaktadır. Bu polis devletinin eninde sonunda parçalayacağına eminiz, çünkü tüm halkın en sağlıklı ve gelişmekte olan tabakaları sosyalizm ve demokrasiden yanadır; ama hükümete karşı sistemli bir mücadele yürütmek için, devrimci örgüt, disiplin ve gizlilik tekniğini mükemmelliğin en yüksek aşamasına getirmek zorundayız. Tek tek parti üyelerinin ya da tek tek üye gruplarının parti çalışmasının tek tek yanları üzerinde uzmanlaşmaları zorunludur: Birincileri yazın'ın çoğaltılması, diğerleri yurtdışından temini, üçüncüleri Rusya içinde taşınması, dördüncüleri şehirlerde dağıtım, beşincileri gizli evlerin temini, altıncıları para toplanması, yedincileri harekete ilişkin haberlerin ve duyuruların ulaştırılmasının örgütlenmesi, sekizincileri ilişkilerin ayakta tutulması vs. vb. üzerine. Biliyoruz ki böylesi bir uzmanlaşma, mütevazı, görünmez küçük işler üzerinde yoğunlaşmak için hatırı sayılır ölçüde daha büyük dayanıklılık, hatırı sayılır ölçüde daha fazla yetenek ve alışılmış çevre çalışmasından hatırı sayılır ölçüde daha fazla gerçek kahramanlık gerektirir. Ama Rus sosyalistleri ve Rus işçi sınıfı daha şimdiden kahramanca davranma yeteneğini gösterdiler ve insan yokuşundan şikayet edersek günah olur. İşçi gençlik arasında demokrasi ve sosyalizm düşüncelerine doğru hırslı ve durdurulmaz bir çaba var; hapishaneler ve sürgün yerleri dopdolu olmasına karşın aydınların saflarından işçilere sürekli yardımcı akıyor. Eğer devrimci davanın ya askerleri arasında sıkı bir örgütün gerekliliği düşüncesi propaganda edilirse, bu durumda sürekli yayınlanan ve ulaştırılan bir parti gazetesi kurulması planı bir düz olmaktan çıkar. Bu planın başarısı için gerekli olan bir koşulu alalım: Gazeteye bütün yerlerden düzenli haber ve materyal ulaştırılması. Tarih, böylesi bir amaca ulaşmanın devrimci hareketimizin bütün canlanma dönemlerinde yurtdışında yayınlanan organlar için bile kesinlikle ulaşılabilir olduğunun kanıtlandığını göstermiyor mu? Çeşitli alanlarda faaliyette gösteren Sosyal-Demokratlar parti gazetelerini kendi gazeteleri olarak görürlerse, onunla bağını sürdürülmesini, sorunların tartışılmasını, bütün hareketin bu gazeteye yansıtılmasını ana görevleri olarak görürlerse, bu durumda bu gazetenin hareketle ilgili tüm haberlerle donatılması, pek o kadar karmaşık olmayan gizlilik yöntemlerine uyulduğunda, kesinlikle gerçekleştirilebilir bir şeydir. Sorunun diğer yönü — gazetenin Rusya'nın bütün bölgelerine düzenli ulaştırılması — çok daha zordur, gazetelerin bu ölçüde halk kitlelerine yönelik olmadığı dönemde Rusya'daki devrimci hareketin önceki biçimindeki benzer görevden daha zordur. Ama sosyal-demokrat gazetelerin yönelim alanı, dağıtımlarını kolaylaştırıyor. Gazetenin düzenli ve büyük sayıda ulaştırılması gereken esas yerler, sanayi merkezleri, fabrika köyleri ve fabrika şehirleri, büyük şehirlerdeki fabrika semtleri vs. dir. Bu merkezlerde nüfusun hemen hemen tamamı işçi-

lerden ve onların mensuplarından oluşur; işçi burada pratikte duruma hakimdir ve polisi atlatmanın yüzlerce yöntemini bilir; komşu fabrika merkezleriyle alış-veriş son derece canlıdır. Sosyalistlere karşı olağanüstü yasa döneminde (1879'dan 1890'a kadar), Alman siyasi polisi daha kötü çalışmadı, hatta belki de Rus polisinden iyi çalıştı, ama Alman işçileri örgütlülükleri ve disiplinlilikleri sayesinde haftalık yayınlanan yasadışı gazeteyi düzenli olarak yurtdışından getirmeyi ve abonelerin evine ulaştırmayı başardılar. Öyle ki, bakanlar bile sosyal-demokrat posta'ya ("kızıl posta"ya) hayranlık duymaktan kendilerini alamadılar. Biz böyle bir başarıyı elbette düşleyemeyiz, ama bütün çabalarımızı buna yönelttiğimizde, Partimizin gazetesinin yılda en az on iki kez yayınlanmasını ve hareketin bütün ana merkezlerindeki sosyalizme açık tüm işçi çevrelerine ulaştırılmasını kesinlikle başarabiliriz. Uzmanlaşma sorununa geri dönersek, ayrıca şuna da işaret etmeliyiz ki, uzmanlaşmanın eksikliği kısmen "esnafca" çalışmanın egemen olmasıyla ve kısmen de sosyal-demokrat gazetelerimizin örgüt sorununa adet olduğu üzere az yer ayırmasıyla açıklanmaktadır. Yalnızca ortak bir parti organının yaratılması, devrimci davanın her "kısmi işçisini", "safalar halinde" yürüdüğü, çalışmasının parti için doğrudan zorunlu olduğu, onun Rus proletaryasının ve tüm Rus halkının en azgın düşmanını —Rus mutlak yetçi hükümetini— boğacak olan zincirin bir halkası olduğu bilinciyile doldurabilir. Ancak böylesi bir uzmanlaşmanın katı bir uygulanması güç tasarrufunu olası kılabilir: Yalnızca, devrimci çalışmanın her tek yönü daha az sayıda insan tarafından yerine getirilmeye kalmayacak, aynı zamanda bugünkü faaliyetin bir dizi dalı legal (yasalarca izin verilen) işler haline gelecektir. Faaliyetin bu şekilde legalleştirilmesini, yasallık sınırlarına uydurulmasını, Alman sosyal-demokrasinin yayın organı "Vorwärts" (İleri), Rus Sosyal-Demokratlarına çok önceleri öğütlemiştir. Böylesi bir öğüt ilk bakışta şaşırtıcı gelmektedir, ama gerçekte ciddi dikkate almaya değerdir. Herhangi bir şehrin yerel çevrelerinin birinde çalışmış olan hemen herkes, uğraştığı sayısız ve çok çeşitli işler arasında aslında bazılarının legal olduğunu rahatlıkla anımsayabilir. (Örneğin işçilerin durumlarıyla ilgili verilerin toplanması, bir çok sorunun legal yayın üzerinden incelenmesi, belirli tür yabancı yazının incelenmesi ve bunlarla ilgili seminerler, belirli bağlantılar, genel eğitim sorunlarında, fabrika yasalarının incelenmesinde işçilerin desteklenmesi vb.) Böylesi işlerin özel insan kategorilerinin özel işlevine dönüştürülmesi, aktif "ateş" hattında duran devrimci ordunun sayısal gücünü ("mücadele yeteneğinde" bir azalma olmaksızın) düşürür ve "düşenlerin ve yaralıların" yerine geçen yedeklerin sayısal gücünü artırır. Bu ancak, hem aktif üyelerin hem de yedeklerin, çalışmalarının ortak bir parti organında yansıtıldığını gördüklerinde ve onunla bağları olduğunu hissettiklerinde mümkündür. Elbette ki, uzmanlaşmayı en denli geniş gerçekleştirerek gerçekleştirilelim, yerel işçi toplantıları ve yerel gruplar sürekli gerekli olacaktır, ama bir yandan çok insanın katıldığı (polisye açıdan özellikle tehlikeli olan ve yararları çoğu zaman getirdikleri tehlikelerden az olan) devrimci toplantıların sayısı önemli ölçüde azalacak ve diğer yandan devrimci çalışmanın çeşitli yönlerinin özel işlevlere dönüştürülmesi, böylesi toplantıları yasal toplantılarla maskeleyerek için daha iyi olanaklar sunacaktır: Eğlenmek amacıyla bir araya gelmek, yasal olarak kurulmuş derneklerin toplantıları vb. Fransız işçileri III. Napolyon döneminde ve Alman işçileri sosyalistler yasası döneminde politik ve sosyalist toplantıları için her türlü kamufler yöntemini bulmayı başardılar. Rus işçileri de bunu becereceklerdir. Bunun yanı sıra örgütün düzeltilmesi ve ortak bir parti organının yaratılması, sosyal-demokrat propaganda ve ajitasyonun asıl içeriğini genişletmeyi ve derinleştirmeyle olanaklı kılacaktır. Buna çok ihtiyacımız var. Yerel çalışma hemen kaçınılmaz olarak yerel özelliklerin abartılmasına, ...e yol açar* ... (* Taslağın burasında bir bölüm eksik.) Aynı zamanda önder bir demokratik organ olacak, merkezi organ olmaksızın bu olanaksızdır. Sosyal-demokrasiyi demokrasinin öncü savaçısı yapma çabamız, ancak o zaman gerçek olacaktır. Ancak bundan sonra belirli bir politik taktik hazırlayabiliriz. Sosyal-demokrasi, "homojen gerici kitle" yanlış öğretisini reddetti. Politikadaki en önemli görevlerinden biri olarak, ilerici sınıfların gerici sınıflara karşı desteklenmesini kullanmayı görmektedir. Örgütlerin ve organların yerel karakteri durumunda bu görevin yerine getirilmesi için hemen hemen hiçbir şey yapılmaz; sorun, "liberal" çevresinden tek tek kişilerle ilişkileri ve bunlardan çeşitli "hatır-gönül işleri" için yararlanmanın ötesine geçmez. Yalnızca politik mücadele ilkelerini tutarlı uygulayan ve demokrasi bayrağını yükseklerde tutan ortak bir parti organı mücadeleye istekli tüm demokratik unsurları saflarına çekmeyi ve Rusya'nın bütün ilerici güçlerini politik özgürlük uğruna kullanmayı başarabilir. Ancak bundan sonra diki, işçilerin polise ve resmi makamlara karşı bilinçsiz kinini mutlak yetçi hükümete karşı bilinçli kine ve kararlılığa dönüştürmek, işçi sınıfının ve tüm Rus halkının hakları için mücadeleyi bütün güçleri kullanarak yürütmek başarılabilir! Ancak böylesi bir temelde kurulmuş ve sıkı örgütlenmiş bir devrimci parti, bugünkü Rusya'da muazzam bir politik güç olacaktır! Gelecek sayılarda, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Program taslağını yayınlıyacağız ve örgütün tek tek sorunlarının detaylı tartışmasına başlayacağız.

(V. İ. Lenin, *Bütün Eserler*, C. 4, s. 215-220, Almanca)